

מסכת סוטה

פרק א

א. המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים:

ב. כיצד מקנא לה. אמר לה בפני שנים, אל תדברי עם איש פלוני, ודברה עמו, עדין היא מתרת לביתה ומתרת לאכל בפתומה. נכנסה עמו לבית הסתר ושהתה עמו כדי טמאה, אסורה לביתה ואסורה לאכל בפתומה. ואם מת, חולצת ולא מתיבמת:

ג. ואלו אסורות מלאכל בפתומה, האומרת טמאה אני לה, ושפאו עדים שהיא טמאה, והאומרת אני שותה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך. כיצד עושה לה, מוליכה לבית דין שפאותו מקום, ומוסרין לו שני תלמידי חכמים, שפא יבא עליה בדרך. רבי יהודה אומר, בעלה נאמן עליה:

ד. הָיוּ מַעֲלִין אוֹתָהּ לְבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוּשָׁלַיִם, וּמֵאַיִמִּין עָלֶיהָ כְּדָרָךְ שְׁמֵאַיִמִּין עַל יַעֲדֵי נִפְשׁוֹת. וְאוֹמְרִים לָהּ, בְּתִי, הֲרֵבָה יֵין עוֹשָׂה, הֲרֵבָה שְׁחוֹק עוֹשָׂה, הֲרֵבָה יִלְדוֹת עוֹשָׂה, הֲרֵבָה שְׂכָנִים הֲרָעִים עוֹשִׂים. עָשִׂי לְשֵׁמוֹ הַגָּדוֹל שֶׁנִּכְתָּב בְּקִנְדָּשָׁה, שְׁלֹא יִמָּחָה עַל הַמֵּים. וְאוֹמְרִים לְפָנֶיהָ דְּבָרִים שְׁאִינָה כְּדַאי לְשׁוּמְעוֹ, הִיא וְכָל מְשַׁפַּחַת בֵּית אָבִיהָ:

ה. אִם אָמְרָה טְמֵאָה אָנִי, שׁוֹבֶרֶת כְּתֻבָּתָהּ וְיוֹצֵאתָ. וְאִם אָמְרָה טְהוֹרָה אָנִי, מַעֲלִין אוֹתָהּ לְשַׁעַר הַמִּזְרָח שָׁעַל פֶּתַח שַׁעַר נִקְנוֹר, שֶׁשָּׁם מְשַׁקִּין אֶת הַסּוֹטוֹת, וּמְטַהְרִין אֶת הַיּוֹלְדוֹת, וּמְטַהְרִין אֶת הַמִּצְרָעִים. וְכֵהֵן אוֹחִז בְּבִגְדֶיהָ, אִם נִקְרָעוּ נִקְרָעוּ, אִם נִפְרְמוּ נִפְרְמוּ, עַד שֶׁהוּא מְגַלָּה אֶת לְבָבָהּ, וְסוֹתֵר אֶת שַׁעְרָהּ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיָה לְבָבָהּ נָאָה, לֹא הָיָה מְגִלָּהּ. וְאִם הָיָה שַׁעְרָהּ נָאָה, לֹא הָיָה סוֹתֶרוֹ:

ו. הָיְתָה מִתְכַּסֶּה בְּלִבָּנִים, מְכַסֶּה בְּשָׁחוֹרִים. הָיוּ עָלֶיהָ כָּלִי זָהָב וְקִטְלִיאוֹת, נְזָמִים וְטַבָּעוֹת, מַעֲבִירִים מִמֶּנָּה כְּדֵי לְנַוְלָהּ. וְאַחֵר כָּף מִבִּיא חֶבֶל מִצָּרִי וְקוֹשְׁרוֹ לְמַעֲלָה מִדִּדְיָהּ. וְכָל הָרוֹצֵה לְרֹאוֹת בָּא לְרֹאוֹת, חוּץ מִעֲבָדֶיהָ וְשִׁפְחוֹתֶיהָ, מִפְּנֵי שֶׁלְבָבָהּ גָּם בָּהֵן. וְכָל הַנָּשִׁים מִתְּרוֹת לְרֹאוֹתָהּ, שֶׁנֶּאֱמַר (יחזקאל כג) וְנוֹסְרוּ כָּל הַנָּשִׁים וְלֹא תַעֲשִׂינָה כְּזִמְתְּכָנָה:

ז. במדה שָׁאָדָם מוֹדֵד, בָּהּ מוֹדֵדִין לוֹ. הִיא קוֹשְׁטָה אֶת עֲצָמָה לַעֲבֵרָה, הַמָּקוֹם נוֹלָה. הִיא גִלְתָּה אֶת עֲצָמָה לַעֲבֵרָה, הַמָּקוֹם גִּלָּה עָלֶיהָ. בִּיָּרֹף הַתְּחִילָה בַּעֲבֵרָה תַּחֲלָה וְאַחֵר כָּף הַבֶּטֶן, לְפִיכֹף תִּלְקָה הַיָּרֹף תַּחֲלָה וְאַחֵר כָּף הַבֶּטֶן. וְיִשְׁאָר כָּל הַגּוֹף לֹא פִלֵּט:

ח. שְׁמִשּׁוֹן הָלַךְ אַחֵר עֵינָיו, לְפִיכֹף נִקְרוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת עֵינָיו, שְׁנֶאֱמַר (שׁוֹפְטִים טז) וַיֹּאחֲזוּהוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְקְרוּ אֶת עֵינָיו. אֲבָשָׁלוֹם נִתְגָּאָה בְּשַׁעְרוֹ, לְפִיכֹף נִתְלָה בְּשַׁעְרוֹ. וְלִפִּי שָׁבָא עַל עֶשֶׂר פִּילִגְשֵׁי אָבִיו, לְפִיכֹף נִתְּנוּ בוֹ עֶשֶׂר לוֹנְבִיּוֹת, שְׁנֶאֱמַר (שְׁמוּאֵל ב יח) וַיִּסְבּוּ עֲשָׂרָה אֲנָשִׁים נִשְׂאִי כְּלֵי יוֹאָב. וְלִפִּי שָׁגִיב שְׁלִשָּׁה לְכַבּוֹת, לֵב אָבִיו, וְלֵב בֵּית דִּין, וְלֵב יִשְׂרָאֵל, שְׁנֶאֱמַר (שִׁם טו) וַיִּגִּיב אֲבָשָׁלוֹם אֶת לֵב אֲנָשֵׁי יִשְׂרָאֵל, לְפִיכֹף נִתְקַעוּ בוֹ שְׁלִשָּׁה שְׁבָטִים, שְׁנֶאֱמַר (שִׁם יח) וַיִּקַּח שְׁלִשָּׁה שְׁבָטִים בְּכַפּוֹ וַיִּתְקַעֵם בְּלֵב אֲבָשָׁלוֹם:

ט. וְכֵן לַעֲנִין הַטּוֹבָה. מֵרִים הַמְּתִינָה לְמִשָּׁה שָׁעָה אַחַת, שְׁנֶאֱמַר (שְׁמוֹת ב) וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מֵרָחֵק, לְפִיכֹף נִתְעַכְּבוּ לָהּ יִשְׂרָאֵל שְׁבָעָה יָמִים בַּמִּדְבָּר, שְׁנֶאֱמַר (בְּמִדְבָּר יב) וְהָעָם לֹא נָסַע עַד הָאֶסְף מֵרִים. יוֹסֵף זָכָה לְקַבֵּר אֶת אָבִיו, וְאִין בְּאֶחָיו גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, שְׁנֶאֱמַר (בְּרֵאשִׁית נ) וַיַּעַל יוֹסֵף לְקַבֵּר אֶת אָבִיו, וַיַּעַל עִמּוֹ גַּם רָכָב גַּם פָּרָשִׁים. מִי לָנוּ גָדוֹל מִיוֹסֵף, שְׁלֹא נִתְעַסַּק בוֹ אֱלֹא מִשָּׁה. מִשָּׁה זָכָה בְּעֲצָמוֹת יוֹסֵף, וְאִין בְּיִשְׂרָאֵל גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, שְׁנֶאֱמַר (שְׁמוֹת יג) וַיִּקַּח מִשָּׁה אֶת עֲצָמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ. מִי גָדוֹל מִמִּשָּׁה, שְׁלֹא נִתְעַסַּק בוֹ אֱלֹא

הַמָּקוֹם, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים לד) וַיִּקְבֹּר אֹתוֹ בִּגְיָא. לֹא עַל מִשָּׁה בִלְבַד
אָמְרוּ, אֲלֵא עַל כָּל הַצְדִּיקִים, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה נח) וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ
צִדְקָה כְּבוֹד ה' יֵאֱסָפֶךָ: